

на стонъ жаловенъ се превърна тя  
и се разсипа въ безутешенъ плачъ...

. . . . . прекъсната струна  
обвисна; писна остъръ резонансъ  
и нѣкжде замръ. Со гнѣвенъ махъ  
цигулката захвърли той и счепка  
космитъ си со сгърчени ржце.

Философско-религиознитъ мотиви заематъ  
още по-голѣмо мѣсто въ „На острова на бла-  
женитъ“. Само че тукъ пѣснитъ отъ този родъ  
сж по-богати съ идейно съдържание, по-вглѣ-  
бени и съдържани, уравновесени въ израза си.  
Въ едни отъ тѣхъ Славейковъ разкрива мислитъ  
и настроенията си прѣко: „Екстазъ“, „Жрецъ на  
живота“, „Баща ми въ менъ“, „Псаломъ на поета“,  
„Осанна“, „Обичамъ“, „Наздравица“, „Химна“,  
„Слава“, „Въ грѣхъ“, въ други съ епически по-  
хвати: „На другия брѣгъ“, „Болния монахъ“, „Сѣ-  
кирата на истината“, „Химни за смъртъта на  
свѣрхчовѣка“, „Къмъ Витлеемъ“, „Въ пусти-  
нята“, „Въ Аида“ и пр.

Чиста стихотворна философия сж: „Оби-  
чамъ“, „Химна“, „Слава“, „Въ грѣхъ“, философия,  
изразена“ съ парадокситъ на Нитчевия стилъ,  
често тъмно и маниерно:

Обичамъ туй, което се отрича,  
во семето творящия се злакъ,  
отречено, което се обрича,  
обречено, що се отрича пакъ...

(„Обичамъ“).

Началото на всичкитъ начала,  
на битието прѣвнниятъ изходъ —  
когато сж живѣли въ нераздѣла  
животъ и смъртъ, безъ смъртъ и безъ животъ.  
(„Химна“).